

РЕЙ БРЕДЪРИ ЕСЕНЕН СЛЕДОБЕД

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2002

chitanka.info

— Най-тъжното време от годината е, когато трябва да почистваш тавана — каза мис Елизабет Симънс. — Не обичам октомври. Не обичам дърветата да остават голи. И небето винаги изглежда така, сякаш слънцето се е обезцветило.

Стоеше неуверено в подножието на стълбата към тавана, побелялата ѝ глава се въртеше, бледосивите ѝ очи шареха насам-натам.

— Но искаш или не искаш, октомври дойде. Така че махни листа от календара!

— Мога ли да си запазя септември? — Малката ѝ племенница Джулиет, с мека кестенява коса, държеше откъснатия лист.

— Че за какво ти е притрябвал? — каза мис Елизабет Симънс.

— Всъщност септември не е свършил. Никога няма да свърши. — Малкото момиченце вдигна листа. — Зная какво се е случило през всеки един ден от него.

— Беше свършил още преди да започне. — Мис Елизабет Симънс сви устни и сивият ѝ поглед стана сдържан. — Не си спомням нищо от него.

— В понеделник карах кънки в Чесмън Парк, във вторник ядох шоколадова торта у Патриша Ан, в сряда получих осемдесет и девет точки по правопис в училище. — Джулиет напъха листа в джоба на блузата си. — Това беше тази седмица. Миналата седмица хванах един рак в реката, люлях се на асмата, убодох се на един пирон и паднах от оградата. Така стигам до миналия петък.

— Е, хубаво е, че някой прави нещо — каза Елизабет Симънс.

— Ще запомня и днешния ден — продължи Джулиет. — Защото днес листата на дъба започнаха да пожълтяват и да почервеняват.

— Върви да си играеш — каза старата жена. — Трябва да оправя тавана.

Докато се качи в мухлясалото помещение, се задъха.

— Смятах да го направя още през пролетта — промърмори тя. — А ето че приближава зимата и не ми се иска да я изкарам цялата в мисли за вехториите тук.

Напрегна очи в полумрака, видя огромните кафяви сандъци, паяжините, старите вестници. Миришеше на стари греди.

Отвори мръсния прозорец, който гледаше към ябълките далеч под нея. Нахлу миризмата на есен, студена и рязка.

— Пази се! — извика мис Елизабет Симънс и започна да мята старите списания и пожълтелите вестници на двора. — По-добре, отколкото да ги смъквам долу — задъхано си каза тя, докато изхвърляше поредния куп през прозореца.

Надолу полетяха стари шивашки манекени, скрепени с тел, последвани от празни клетки за птици и раздърпани енциклопедии. Финият прах се сгъстяваше и сърцето ѝ така се разтуптя, че ѝ се наложи да седне на един от сандъците — разсмя се неудържимо на собственото си безсилие.

— Боже Господи! И таз добра! Колко боклуци са се натрупали. Това пък какво е?

Вдигна някаква кутия с хартии, изрезки и брошури, изсипа ги върху капака на сандъка и ги разрови. Откри три спретнати снопчета календарни листа, закрепени с кламер.

— Глупостите на Джулиет — изсумтя тя. — Ама че дете! Календари и календари. Дай ѝ да събира календари.

Вдигна един от листата. На него пишеше „Октомври 1887“. Целият беше изпъстрен с удивителни, някои дни бяха подчертани, и с разкривен детски почерк пишеше:

Това беше невероятен ден!

или

Чудно красив залез!

Обърна страницата. Пръстите ѝ изведнъж бяха станали непохватни. Наведе се и напрегна очи, за да разчете на слабата светлина написаното:

Елизабет Симънс, десетгодишна, час по граматика,
пет минус.

Въртеше избелелите страници в студените си ръце и ги гледаше втренчено. Четеше датите, годините, удивителните и червените кръгове около всеки необикновен ден. Веждите ѝ бавно се качваха нагоре. Очите ѝ станаха пусти. Мълчаливо се излегна върху капака на сандъка, загледана в есенното небе. Ръцете ѝ паднаха отстрани и пожълтелите и избелели листа от календари останаха в скута ѝ.

8 юли 1889, с червен кръг около датата. Какво се бе случило през онзи ден?

28 август 1892 — синя удивителна. Защо? Дни, месеци и години с удивителни и кръгове, отново и отново!

Затвори очи. Дишаше учестено. Долу Джулиет играеше на пожълтяващата поляна и пееше.

След известно време мис Елизабет Симънс стана и бавно отиде до прозореца. Дълго наблюдава играта на Джулиет сред обагрените в червено и жълто дървета. После извика:

— Джулиет!

— О, бабо Елизабет, колко смешно изглеждаш през този прозорец!

— Джулиет, искам да ми направиш една услуга.

— Каква?

— Мила, искам да изхвърлиш онзи гаден календарен лист.

— Защо? — примигна Джулиет.

— Защото не искам повече да ги пазиш, скъпа — каза старата жена. — След години това само ще те разстрои.

— Кога след години? И как? Боже мой! — извика Джулиет. — Трябва да пазя всяка седмица, всеки месец! Стават толкова много неща, които не искам да забравя никога.

Мис Елизабет гледаше надолу, а малкото кръгло личице се взираше нагоре през голите клони на ябълките. Накрая мис Елизабет въздъхна.

— Добре. — И метна кутията. Тя полетя в есенния въздух и тупна на земята. — Сигурно не мога да те спра да ги събираш, щом се налага да го правиш.

— О, благодаря бабо, благодаря! — Джулиет притисна ръка към джоба на ризата си, където се беше събрал целият септември. — Никога няма да забравя този ден. Винаги ще го помня, винаги!

Мис Елизабет гледаше надолу през олюляващите се на есенния вятър клони.

— Разбира се, детето ми — каза тя накрая. — Разбира се.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.